Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (piata komora)

zo 17. júna 2021 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Duševné vlastníctvo – Autorské právo a s ním súvisiace práva – Smernica 2001/29/ES – Článok 3 ods. 1 a 2 – Pojem ‚sprístupňovanie verejnosti' – Stiahnutie súboru obsahujúceho chránené dielo prostredníctvom siete so vzájomným sprístupňovaním *(peer-to-peer)* a súčasné sprístupňovanie segmentov tohto súboru na účely ich nahrávania – Smernica 2004/48/ES – Článok 3 ods. 2 – Zneužitie opatrení, postupov a prostriedkov právnej nápravy – Článok 4 – Osoby oprávnené žiadať o uplatňovanie opatrení, postupov a prostriedkov právnej nápravy – Článok 8 – Právo na informácie – Článok 13 – Pojem ‚ujma' – Nariadenie (EÚ) 2016/679 – Článok 6 ods. 1 prvý pododsek písm. f) – Ochrana fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov – Zákonnosť spracúvania – Smernica 2002/58/ES – Článok 15 ods. 1 – Legislatívne opatrenia na obmedzenie rozsahu práv a povinností – Základné práva – Články 7 a 8, článok 17 ods. 2, ako aj článok 47 prvý odsek Charty základných práv Európskej únie"

Vo veci C-597/19,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Ondernemingsrechtbank Antwerpen (Obchodný súd Antverpy, Belgicko) z 29. júla 2019 a doručený Súdnemu dvoru 6. augusta 2019, ktorý súvisí s konaním:

Mircom International Content Management & Consulting (M.I.C.M.) Limited

proti

Telenet BVBA,

za účasti:

Proximus NV,

Scarlet Belgium NV,

SÚDNY DVOR (piata komora),

v zložení: predseda piatej komory E. Regan, sudcovia M. Ilešič (spravodajca), E. Juhász, C. Lycourgos a I. Jarukaitis,

generálny advokát: M. Szpunar,

tajomník: C. Strömholm, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 10. septembra 2020,

* Jazyk konania: holandčina.

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– Mircom International Content Management & Consulting (M.I.C.M.) Limited, v zastúpení: T. Toremans a M. Hügel, advocaten,

– Telenet BVBA, v zastúpení: H. Haouideg, avocat, a S. Debaene, advocaat,

– Proximus NV a Scarlet Belgium NV, v zastúpení: B. Van Asbroeck, avocat, a I. De Moortel, P. Hechtermans, advocaten,

– talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci P. Pucciariello, avvocato dello Stato,

– rakúska vláda, v zastúpení: J. Schmoll, splnomocnená zástupkyňa,

– poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna, splnomocnený zástupca,

– Európska komisia, v zastúpení: F. Wilman, H. Kranenborg a J. Samnadda, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 17. decembra 2020,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 3 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (Ú. v. ES L 167, 2001, s. 10; Mim. vyd. 17/001, s. 230), článku 3 ods. 2, ako aj článkov 4, 8 a 13 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva (Ú. v. EÚ L 157, 2004, s. 45; Mim. vyd. 17/002, s. 32), ako aj článku 6 ods. 1 prvého pododseku písm. f) nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES (všeobecné nariadenie o ochrane údajov) (Ú. v. EÚ L 119, 2016, s. 1), v spojení s článkom 15 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/58/ES z 12. júla 2002, týkajúcej sa spracovávania osobných údajov a ochrany súkromia v sektore elektronických komunikácií (smernica o súkromí a elektronických komunikáciách) (Ú. v. ES L 201, 2002, s. 37; Mim. vyd. 13/029, s. 514), zmenenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/136/ES z 25. novembra 2009 (Ú. v. EÚ L 337, 2009, s. 11) (ďalej len „smernica 2002/58“).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi Mircom International Content Management & Consulting (M.I.C.M.) Limited (ďalej len „Mircom“), spoločnosťou založenou podľa cyperského práva a majiteľkou určitých práv na veľké množstvo pornografických filmov vyrobených ôsmimi podnikmi so sídlom v Spojených štátoch a Kanade, a Telenet BVBA, spoločnosťou sídliacou v Belgicku a poskytujúcou okrem iného služby prístupu na internet, ktorý sa týkal odmietnutia zo strany spoločnosti Telenet BVBA poskytnúť informácie umožňujúce identifikáciu jej zákazníkov na základe niekoľko tisíc IP adries, ktoré boli na príkaz spoločnosti Mircom zozbierané špecializovanou spoločnosťou zo siete so vzájomným sprístupňovaním *(peer-to-peer)*, v ktorej niektorí zákazníci spoločnosti Telenet pomocou protokolu BitTorrent údajne sprístupňovali filmy z katalógu spoločnosti Mircom.

Právny rámec

Právo Únie

Právo duševného vlastníctva

– Smernica 2001/29

3 Odôvodnenia 3, 4, 9, 10 a 31 smernice 2001/29 znejú:

„(3) Navrhnutá harmonizácia pomôže uplatňovať štyri slobody vnútorného trhu a zhoduje sa so základnými princípmi zákonnosti, a najmä s vlastníctvom, vrátane duševného vlastníctva a so slobodou vyjadrovania a s verejným záujmom.

(4) Harmonizovaný právny rámec týkajúci sa autorských práv a s nimi súvisiacich práv bude prostredníctvom vyššej právnej istoty a zabezpečením vysokej úrovne ochrany duševného vlastníctva podporovať významné investície do tvorivosti a inovácie…

…

(9) Akákoľvek harmonizácia autorských práv a s nimi súvisiacich práv musí byť založená na vysokej úrovni ochrany, pretože tieto práva sú podstatou pre duševnú tvorbu. Ich ochrana pomáha zaistiť udržiavanie a rozvoj tvorivosti v záujme autorov, interpretov, producentov, spotrebiteľov, kultúry, priemyslu a verejnosti ako celku. Duševné vlastníctvo sa preto považuje za integrálnu súčasť vlastníctva.

(10) Ak majú autori alebo výkonní umelci pokračovať vo svojej tvorivej a umeleckej práci, musia za používanie svojej práce dostávať primeranú odmenu, rovnako ako producenti, aby boli schopní financovať túto prácu. Investície potrebné na výrobu produktov, ako sú zvukové záznamy, filmy alebo multimediálne produkty a služby, ako sú služby ‚na požiadanie', sú značné. Primeraná právna ochrana práv duševného vlastníctva je nevyhnutná na zaručenie dostupnosti takejto odmeny a na zaistenie uspokojivej návratnosti týchto investícií.

…

(31) Je potrebné zabezpečiť primeranú rovnováhu práv a záujmov medzi rôznymi kategóriami nositeľov práv, ako aj medzi rôznymi kategóriami nositeľov práv a používateľmi predmetov ochrany. …"

4 Podľa článku 3 tejto smernice, nazvaného „Právo verejného prenosu diel a právo sprístupňovania predmetov ochrany verejnosti":

„1. Členské štáty poskytnú autorom výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať akýkoľvek verejný prenos ich diel, či po drôte alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane sprístupňovania ich diel verejnosti takým spôsobom, aby verejnosť k nim mala prístup z miesta a v čase, ktoré si sama zvolí."

2. Členské štáty ustanovia výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať sprístupňovanie verejnosti po drôte alebo bezdrôtovými prostriedkami takým spôsobom, že verejnosť má k nim prístup z miesta a v čase individuálne zvolenom:

…

c) pre výrobcov prvých záznamov filmov k originálu a k rozmnoženinám ich filmov;

…

3. Práva uvedené v odseku 1 a 2 nezaniknú žiadnym aktom verejného prenosu alebo sprístupnenia verejnosti ako je uvedené v tomto článku.“

– *Smernica 2004/48*

5 Odôvodnenia 10, 14 a 18 smernice 2004/48 znejú:

„(10) Cieľom tejto smernice je priblížiť právne poriadky tak, aby zabezpečovali vysokú, rovnocennú a jednotnú úroveň ochrany na vnútornom trhu.

…

(14) Opatrenia ustanovené v článku 6 ods. 2, článku 8 ods. 1 a článku 9 ods. 2 sa musia uplatňovať iba v súvislosti s konaním v komerčnom rozsahu. Tým nie je dotknutá možnosť členských štátov uplatňovať tieto opatrenia tiež v súvislosti s iným konaním. Za konanie v komerčnom rozsahu sa považuje konanie s cieľom priameho alebo nepriameho ekonomického prospechu; to spravidla nezahŕňa dobromyseľné konanie konečných spotrebiteľov.

…

(18) Osoby oprávnené vyžadovať uplatňovanie týchto opatrení, postupov a prostriedkov právnej nápravy by nemali byť iba vlastníci práv, ale tiež osoby, ktoré majú priamy záujem a procesnú spôsobilosť, pokiaľ im to umožňujú platné právne predpisy a pokiaľ je to s nimi v súlade. Môžu to byť profesijné organizácie poverené spravovaním týchto práv alebo obhajobou kolektívnych a individuálnych záujmov, za ktoré sú zodpovedné.“

6 Článok 2 tejto smernice s názvom „Rozsah pôsobnosti“ v odseku 1 a odseku 3 písm. a) stanovuje:

„1. Bez toho, aby boli dotknuté prípadné prostriedky, ktoré sú ustanovené v právnych predpisoch Spoločenstva alebo vnútroštátnych právnych predpisoch, ktoré sú priaznivejšie pre vlastníkov práv, opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy ustanovené touto smernicou sa uplatňujú v súlade s článkom 3 na každé porušenie práv duševného vlastníctva stanovených právom Spoločenstva a/alebo vnútroštátnym právom príslušného členského štátu.

…

3. Touto smernicou nie sú dotknuté:

a) ustanovenia Spoločenstva upravujúce hmotnoprávne predpisy o duševnom vlastníctve, smernica [Európskeho parlamentu a Rady] 95/46/ES [z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov (Ú. v. ES L 281, 1995, s. 31; Mim. vyd. 13/015, s. 355)]…“

7 Kapitola II smernice 2004/48, nazvaná „Opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy“, obsahuje články 3 až 15 tejto smernice. Článok 3 tejto smernice s názvom „Všeobecná povinnosť“ stanovuje:

„1. Členské štáty stanovia opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy potrebné na zabezpečenie vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva, ktorých sa týka táto smernica. Tieto opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy musia byť spravodlivé a nestranné a nesmú byť zbytočne zložité alebo nákladné alebo mať za následok príliš dlhé lehoty alebo neoprávnené prieťahy.

2. Tieto opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy musia byť účinné, primerané a odradzujúce a musia sa uplatňovať takým spôsobom, aby sa predišlo vytváraniu prekážok zákonného obchodu a musia stanovovať záruky proti ich zneužívaniu.“

8 Z článku 4 smernice 2004/48, nazvaného „Osoby oprávnené žiadať o uplatňovanie opatrení, postupov a prostriedkov právnej nápravy“, vyplýva:

„Členské štáty uznajú ako osoby oprávnené žiadať o uplatňovanie opatrení, postupov a prostriedkov právnej nápravy uvedených v tejto kapitole:

a) vlastníkov práv duševného vlastníctva v súlade s ustanoveniami príslušných právnych predpisov;

b) všetky ostatné osoby oprávnené využívať tieto práva, a to najmä licencie, pokiaľ to umožňujú a pokiaľ je to v súlade s ustanoveniami príslušných právnych predpisov;

c) organizácie kolektívnej správy práv duševného vlastníctva, ktoré sú obvykle uznávané ako subjekty, ktoré majú právo zastupovať vlastníkov práv duševného vlastníctva, pokiaľ to umožňujú a pokiaľ je to v súlade s ustanoveniami príslušných právnych predpisov;

d) subjekty, ktoré sa profesionálne zaoberajú obhajobou, ktoré sú obvykle uznávané ako subjekty, ktoré majú právo zastupovať vlastníkov práv duševného vlastníctva, pokiaľ to umožňujú a pokiaľ je to v súlade s ustanoveniami príslušných právnych predpisov.“

9 Článok 6 tejto smernice s názvom „Dôkazy“ v odseku 2 stanovuje:

„Za tých istých podmienok prijmú v prípade porušenia autorských práv spáchaného v komerčnom rozsahu členské štáty potrebné opatrenia, aby umožnili príslušným súdnym orgánom nariadiť, ak to bude potrebné, na návrh strany, odovzdanie bankových, finančných alebo obchodných dokladov v držbe druhého účastníka, pokiaľ tým nie je dotknutá ochrana dôverných informácií.“

10 Článok 8 uvedenej smernice, nazvaný „Právo na informácie“, stanovuje:

„1. Členské štáty zabezpečia, aby v súvislosti s konaním týkajúcim sa porušenia práva duševného vlastníctva mohli príslušné súdne orgány na odôvodnený a primeraný návrh navrhovateľa nariadiť, aby porušovateľ a/alebo akákoľvek iná osoba poskytla informácie o pôvode a distribučných sieťach tovarov alebo služieb, ktoré porušujú právo duševného vlastníctva, ak:

a) sa zistí, že má v držbe taký tovar v komerčnom rozsahu;

b) sa zistí, že využíva také služby v komerčnom rozsahu;

c) sa zistí, že v komerčnom rozsahu poskytuje služby využívané v činnostiach spojených s porušovaním práv;

alebo

d) ak osoba uvedená v písmene a), b) alebo c) uviedla, že sa zúčastnil na produkcii, výrobe alebo distribúcii takéhoto tovaru alebo poskytovaní takýchto služieb.

2. Informácie uvedené v odseku [1] musia, ak je to potrebné, obsahovať:

a) mená a adresy producentov, výrobcov, distributérov, dodávateľov a iných predošlých vlastníkov tovarov alebo služieb, ako aj zamýšľaných veľko- a malopredajcov;

b) informácie o vyprodukovaných, vyrobených, dodaných, obdržaných alebo objednaných množstvách, ako aj cenu príslušného tovaru alebo služieb.

3. Odseky 1 a 2 sa uplatňujú bez toho, aby boli dotknuté iné zákonné ustanovenia, ktoré:

a) udeľujú vlastníkovi práv právo dostať podrobnejšie informácie;

b) upravujú využívanie informácií oznámených v súlade s týmto článkom v občianskom alebo trestnom konaní;

c) upravujú zodpovednosť za zneužívanie práva na informácie;

d) dávajú možnosť odmietnuť poskytnutie informácií, ktoré by prinútili osobu uvedenú v odseku 1 priznať svoju vlastnú účasť alebo účasť jej blízkych príbuzných na porušení práva duševného vlastníctva;

alebo

e) upravujú ochranu dôvernosti zdrojov informácií alebo spracovanie osobných údajov.“

11 V súlade s článkom 9 ods. 2 smernice 2004/48, nazvanom „Predbežné a preventívne opatrenia“, sa stanovuje:

„V prípade porušenia uskutočneného v komerčnom rozsahu členské štáty zabezpečia, aby v prípade, ak poškodená strana preukáže okolnosti, ktoré môžu ohroziť vymáhanie škôd, súdne orgány mohli nariadiť preventívne zaistenie hnuteľného a nehnuteľného majetku údajného porušovateľa, vrátane zaistenia jeho bankových účtov a iných aktív. Na tento účel môžu príslušné orgány nariadiť poskytnutie bankových, finančných alebo obchodných dokumentov, prípadne primeraný prístup k príslušným informáciám.“

12 Podľa článku 13 tejto smernice s názvom „Náhrada ujmy“:

„1. Členské štáty zabezpečia, aby príslušné súdne orgány na návrh poškodenej strany nariadili porušovateľovi, ktorý sa zapojil do činnosti spojenej s porušovaním nevedome, alebo s dostatočným dôvodmi preto, aby o tom vedel [ktorý sa zapojil do činnosti spojenej s porušovaním vedome alebo možno odôvodnene predpokladať, že o tom vedel – *neoficiálny preklad*], zaplatiť vlastníkovi práv náhradu ujmy úmernú skutočnej ujme, ktorú utrpel v dôsledku porušenia.

Pri stanovení výšky náhrady ujmy súdne orgány:

a) vezmú do úvahy všetky náležité aspekty, ako napríklad negatívne ekonomické dôsledky, vrátane ušlého zisku, ktor[é] poškodená strana utrpela, akýkoľvek nekalý zisk, ktorý nadobudol porušovateľ a vo vhodných prípadoch iné prvky ako ekonomické faktory, ako napríklad morálnu ujmu spôsoben[ú] vlastníkovi práv porušovateľom;

alebo

b) ako alternatívu k písmenu a) môžu vo vhodných prípadoch stanoviť náhradu ujmy ako paušálnu čiastku na základe takých prvkov, ako je prinajmenšom čiastka honorára alebo poplatkov, ktoré by musel zaplatiť porušovateľ, ak by požiadal o oprávnenie použiť príslušné právo duševného vlastníctva.

2. Ak sa porušovateľ nevedome, alebo s dostatočným dôvodmi preto, aby o tom vedel [nevedome, alebo ak možno odôvodnene predpokladať, že koná v nevedomosti – *neoficiálny preklad*], zúčastňuje na činnosti spojenej s porušovaním, členské štáty môžu stanoviť, že súdne orgány môžu nariadiť vymáhanie ziskov alebo zaplatenie náhrady ujmy, ktoré môže byť vopred stanovené.“

– *Smernica 2014/26/EÚ*

13 Článok 39 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2014/26/EÚ z 26. februára 2014 o kolektívnej správe autorských práv a práv súvisiacich s autorským právom a o poskytovaní multiteritoriálnych licencií na práva na hudobné diela na online využívanie na vnútornom trhu (Ú. v. EÚ L 84, 2014, s. 72), nazvaný „Informovanie o organizáciách kolektívnej správy“, stanovuje:

„Členské štáty do 10. apríla 2016 na základe informácií, ktoré majú k dispozícii, poskytnú Komisii zoznam organizácií kolektívnej správy so sídlom na ich území.

Členské štáty bez zbytočného odkladu informujú Komisiu o všetkých zmenách tohto zoznamu.

Komisia tieto informácie zverejní a pravidelne aktualizuje.“

Právna úprava týkajúca sa ochrany osobných údajov

– *Smernica 95/46*

14 V kapitole II smernice 95/46 v oddiele II, nazvanom „Kritériá na uzákonenie spracovania údajov“, sa nachádzal článok 7 písm. f), ktorý stanovuje:

„Členské štáty zabezpečia, aby bolo možné osobné údaje spracovať, iba ak:

…

f) spracovanie je nevyhnutné pre účely legitímnych záujmov, ktoré plní kontrolór [prevádzkovateľ – *neoficiálny preklad*], alebo tretia strana alebo strany, ktorým sú údaje odhalené, s výnimkou, ak takéto záujmy sú prevýšené záujmami týkajúcimi sa základných práv a slobôd osoby pracujúcej s údajmi [dotknutej osoby – *neoficiálny preklad*], ktoré potrebujú ochranu podľa článku 1 ods. 1“

15 Článok 8 ods. 1 a 2 písm. e) tejto smernice znel takto:

„1. Členské štáty môžu zabrániť spracovaniu osobných údajov prezrádzajúcich rasový alebo etnický pôvod, politické názory, náboženské alebo filozofické presvedčenia, členstvo v odborových zväzoch a spracovaniu údajov týkajúcich sa zdravia alebo sexuálneho života.

2. Odsek 1 sa neuplatňuje tam, kde:

…

e) spracovanie sa týka údajov, ktoré evidentne zverejní osoba pracujúca s údajmi [zjavne zverejnila dotknutá osoba – *neoficiálny preklad*], alebo je nevyhnutné pre ustanovenie, výkon alebo obranu [na potvrdenie, uplatnenie alebo obranu – *neoficiálny preklad*] právnych nárokov.“

16 Článok 13 ods. 1 písm. g) uvedenej smernice stanovoval:

„Členské štáty môžu prijať legislatívne opatrenia na obmedzenie rozsahu povinností a práv uvedených v článk[u] 6 ods. 1, v článku 10, [článku] 11 ods. 1 [a] v článkoch 12 a 21, keď takéto obmedzenie vytvára nevyhnutné opatrenia na zabezpečenie údajov o:

…

g) ochrane osoby pracujúcej s údajmi [dotknutej osoby – *neoficiálny preklad*] alebo práv a slobôd ostatných.“

– *Nariadenie 2016/679*

17 Článok 4 nariadenia 2016/679 s názvom „Vymedzenie pojmov“ v odsekoch 1, 2, 9 a 10 stanovuje:

„Na účely tohto nariadenia:

1. ‚osobné údaje‘ sú akékoľvek informácie týkajúce sa identifikovanej alebo identifikovateľnej fyzickej osoby (ďalej len ‚dotknutá osoba‘); identifikovateľná fyzická osoba je osoba, ktorú možno identifikovať priamo alebo nepriamo, najmä odkazom na identifikátor, ako je meno, identifikačné číslo, lokalizačné údaje, online identifikátor, alebo odkazom na jeden či viaceré prvky, ktoré sú špecifické pre fyzickú, fyziologickú, genetickú, mentálnu, ekonomickú, kultúrnu alebo sociálnu identitu tejto fyzickej osoby;

2. ‚spracúvanie‘ je operácia alebo súbor operácií s osobnými údajmi alebo súbormi osobných údajov, napríklad získavanie, zaznamenávanie, usporadúvanie, štruktúrovanie, uchovávanie, prepracúvanie alebo zmena, vyhľadávanie, prehliadanie, využívanie, poskytovanie prenosom, šírením alebo poskytovanie iným spôsobom, preskupovanie alebo kombinovanie, obmedzenie, vymazanie alebo likvidácia, bez ohľadu na to, či sa vykonávajú automatizovanými alebo neautomatizovanými prostriedkami;

…

9. ‚príjemca‘ je fyzická alebo právnická osoba, orgán verejnej moci, agentúra alebo iný subjekt, ktorému sa osobné údaje poskytujú bez ohľadu na to, či je treťou stranou. …

10. ‚tretia strana‘ je fyzická alebo právnická osoba, orgán verejnej moci, agentúra alebo iný subjekt než dotknutá osoba, prevádzkovateľ, sprostredkovateľ a osoby, ktoré sú na základe priameho poverenia prevádzkovateľa alebo sprostredkovateľa poverené spracúvaním osobných údajov.“

18 Článok 6 tohto nariadenia s názvom „Zákonnosť spracúvania“ v odseku 1 prvom pododseku písm. f) a v odseku 1 druhom pododseku stanovuje:

„Spracúvanie je zákonné iba vtedy a iba v tom rozsahu, keď je splnená aspoň jedna z týchto podmienok:

…

f) spracúvanie je nevyhnutné na účely oprávnených záujmov, ktoré sleduje prevádzkovateľ alebo tretia strana, s výnimkou prípadov, keď nad takýmito záujmami prevažujú záujmy alebo základné práva a slobody dotknutej osoby, ktoré si vyžadujú ochranu osobných údajov, najmä ak je dotknutou osob[o]u dieťa.

Písmeno f) prvého pododseku sa nevzťahuje na spracúvanie vykonávané orgánmi verejnej moci pri výkone ich úloh.“

19 Článok 9 uvedeného nariadenia, nazvaný „Spracúvanie osobitných kategórií osobných údajov“, v odseku 2 písm. e) a f) stanovuje, že zákaz spracúvania určitých osobných údajov, ktoré odhaľujú najmä osobné údaje týkajúce sa sexuálneho života alebo sexuálnej orientácie fyzickej osoby, sa neuplatňuje, ak sa spracúvanie týka osobných údajov, ktoré dotknutá osoba preukázateľne zverejnila alebo spracúvanie je nevyhnutné na uplatňovanie alebo obhajovanie právnych nárokov.

20 Článok 23 nariadenia 2016/679, nazvaný „Obmedzenia“, v odseku 1 písm. i) a j) stanovuje:

„V práve Únie alebo práve členského štátu, ktorému prevádzkovateľ alebo sprostredkovateľ podliehajú, sa prostredníctvom legislatívneho opatrenia môže obmedziť rozsah povinností a práv ustanovených v článkoch 12 až 22 a v článku 34, ako aj v článku 5, pokiaľ jeho ustanovenia zodpovedajú právam a povinnostiam ustanoveným v článkoch 12 až 22, ak takéto obmedzenie rešpektuje podstatu základných práv a slobôd a je nevyhnutným a primeraným opatrením v demokratickej spoločnosti s cieľom zaistiť:

…

i) ochranu dotknutej osoby alebo práv a slobôd iných;

j) vymáhanie občianskoprávnych nárokov.“

21 Podľa znenia článku 94 nariadenia 2016/679 s názvom „Zrušenie smernice [95/46]“:

„1. Smernica [95/46] sa zrušuje s účinnosťou od 25. mája 2018.

2. Odkazy na zrušenú smernicu sa považujú za odkazy na toto nariadenie. …“

22 Článok 95 toho istého nariadenia, nazvaný „Vzťah k smernici [2002/58]“, stanovuje:

„Týmto nariadením sa fyzickým či právnickým osobám neukladajú dodatočné povinnosti, pokiaľ ide o spracúvanie v súvislosti s poskytovaním verejne dostupných elektronických komunikačných služieb vo verejných komunikačných sieťach v Únii, v prípadoch, keď podliehajú konkrétnym povinnostiam s rovnakým cieľom stanoveným v smernici [2002/58].“

– *Smernica 2002/58*

23 Článok 1 smernice 2002/58, nazvaný „Rozsah platnosti a cieľ“, v odsekoch 1 a 2 stanovuje:

„1. Touto smernicou sa ustanovuje harmonizácia vnútroštátnych ustanovení požadovaných na zabezpečenie primeranej úrovne ochrany základných práv a slobôd, a najmä práva na súkromie a dôvernosť, z hľadiska spracúvania osobných údajov v elektronickom komunikačnom sektore a zabezpečenia voľného pohybu takých údajov a elektronických komunikačných zariadení a služieb v Spoločenstve.

2. Ustanovenia tejto smernice spodrobňujú a dopĺňajú smernicu [95/46] na účely uvedené v odseku 1. …“

24 Článok 2 smernice 2002/58 s názvom „Definície“ obsahuje v druhom odseku písm. b) toto ustanovenie:

„Platia aj tieto definície:

…

b) ‚prevádzkové dáta‘ [údaje o prenose dát – *neoficiálny preklad*] znamenajú akékoľvek údaje spracovávané na účely prenosu správy v elektronickej komunikačnej sieti alebo na účely fakturácie prenosu.“

25 Článok 5 tejto smernice, nazvaný „Dôvernosť správy“, stanovuje:

„1. Členské štáty vnútroštátnymi právnymi predpismi zabezpečia dôvernosť správ a príslušných prevádzkových dát [príslušných údajov o prenose dát – *neoficiálny preklad*] prenášaných pomocou verejnej komunikačnej siete a verejne dostupných elektronických komunikačných sietí. Zakážu najmä počúvanie, odpočúvanie [Zakážu najmä počúvanie, odpočúvanie, uchovávanie – *neoficiálny preklad*] a iné druhy narušovania alebo dohľadu nad správami a príslušnými prevádzkovými dátami zo strany iných osôb než sú užívatelia bez súhlasu príslušných užívateľov, pokiaľ to nie je zákonne oprávnené v súlade s článkom 15 ods. 1 Tento odsek nebráni technickému uloženiu, ak je to potrebné s cieľom prenosu správy, bez vplyvu na princíp dôvernosti.

2. Odsek 1 nemá vplyv na akékoľvek zákonne oprávnené zaznamenávanie správ a príslušných prevádzkových dát, ak sa to vykonáva v rámci zákonnej obchodnej praxe na účely poskytnutia dôkazu o obchodnej transakcii alebo akejkoľvek inej obchodnej správy.

3. Členské štáty zabezpečia, aby sa ukladanie informácií alebo získavanie prístupu k informáciám, ktoré už boli uložené, v koncovom zariadení účastníka alebo užívateľa povolilo len pod podmienkou, že dotknutý účastník alebo užívateľ dal na to vopred súhlas na základe jasných a komplexných informácií v súlade so smernicou [95/46], okrem iného aj o účeloch spracovania. To nebráni nijakému technickému uloženiu ani prístupu výhradne na účely výkonu prenosu správy prostredníctvom elektronickej komunikačnej siete alebo ak je to nevyhnutne potrebné na to, aby poskytovateľ služieb informačnej spoločnosti, ktoré si účastník alebo užívateľ výslovne vyžiadal, mohol tieto služby poskytnúť.“

26 Článok 6 tejto smernice, nazvaný „Prevádzkové dáta [Údaje o prenose dát – *neoficiálny preklad*]“, stanovuje:

„1. Prevádzkové dáta [Údaje o prenose dát – *neoficiálny preklad*] týkajúce sa účastníkov a užívateľov, spracovávané a uložené poskytovateľom verejnej komunikačnej siete alebo verejne dostupnej elektronickej komunikačnej služby, sa musia vymazať alebo zanonymniť, ak už naďalej nie sú potrebné na účely prenosu správy, bez vplyvu na odseky 2, 3 a 5 tohto článku a článku 15 ods. 1.

2. Prevádzkové dáta [Údaje o prenose dát – *neoficiálny preklad*] potrebné na účely fakturácie účastníka a platby za spojenie sa môžu spracovávať. Také spracovanie je povolené len do konca obdobia, počas ktorého môže byť faktúra právne napadnutá alebo sa môže uplatniť nárok na platbu.

3. Na účely marketingu elektronických komunikačných služieb alebo na poskytovanie služieb s pridanou hodnotou poskytovateľ verejne dostupnej elektronickej komunikačnej služby môže spracúvať údaje uvedené v odseku 1 v rozsahu a počas trvania potrebného na také služby alebo marketing, ak účastník alebo užívateľ, ktorého sa údaje týkajú, dá na to predtým svoj súhlas. Užívatelia alebo účastníci musia mať možnosť kedykoľvek odvolať svoj súhlas na spracovanie údajov.

4. Poskytovateľ služby musí informovať účastníka alebo užívateľa o druhu prevádzkových dát [údajov o prenose dát – *neoficiálny preklad*], ktoré sa spracovávajú, a o dobe trvania takého spracovania na účely uvedené v odseku 2 a predtým než získa súhlas, na účely uvedené v odseku 3.

5. Spracovávanie prevádzkových dát [údajov o prenose dát – *neoficiálny preklad*], v súlade s odsekmi 1, 2, 3 a 4, sa musí obmedziť na osoby konajúce na pokyn poskytovateľa verejných komunikačných sietí a verejne dostupných elektronických komunikačných služieb, ktoré sú zodpovedné za faktúrovanie alebo riadenie prevádzky, vybavovanie dotazov zákazníkov, odhaľovanie podvodov, marketing elektronických komunikačných služieb alebo poskytovanie služby s pridanou hodnotou a musí sa obmedziť na to, čo je nevyhnutné na účely takých činností.

6. Odseky 1, 2, 3 a 5 sa uplatňujú bez vplyvu na možnosť príslušných orgánov dostávať informácie o prevádzkových dátach v súlade s aplikovateľnými právnymi predpismi z hľadiska urovnávania sporov a to najmä sporov týkajúcich sa spojenia a fakturácie.“

27 Článok 15 smernice 2002/58, nazvaný „Uplatňovanie niektorých ustanovení smernice [95/46]“, v odseku 1 stanovuje:

„Členské štáty môžu prijať legislatívne opatrenia na obmedzenie rozsahu práv a povinností uvedených v článku 5, článku 6, článku 8 ods. 1, 2, 3 a 4 a článku 9 tejto smernice, ak také obmedzenie predstavuje nevyhnutné, vhodné a primerané opatrenie v demokratickej spoločnosti na zabezpečenie národnej bezpečnosti (t. j. bezpečnosti štátu), obrany, verejnej bezpečnosti a na zabránenie, vyšetrovanie, odhaľovanie a stíhanie trestných činov alebo neoprávnené používanie elektronického komunikačného systému podľa článku 13 ods. 1 smernice [95/46]. Na tento účel členské štáty môžu, medzi iným, prijať legislatívne opatrenia umožňujúce zadržanie [uchovávanie – *neoficiálny preklad*] údajov na limitované obdobie, oprávnené z dôvodov stanovených v tomto odseku. Všetky opatrenia uvedené v tomto odseku musia byť v súlade so všeobecnými princípmi práva spoločenstva vrátane tých, ktoré sú uvedené v článku 6 ods. 1 a 2 [ZEÚ].“

Belgické právo

28 Podľa článku XI.165 ods. 1 štvrtého pododseku Wetboek economisch recht (Hospodársky zákonník) má autor literárneho alebo umeleckého diela ako jediný právo na verejný prenos tohto diela akýmkoľvek spôsobom, vrátane sprístupňovania verejnosti tak, aby verejnosť k nemu mala prístup z miesta a v čase, ktoré si sama zvolí.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

29 Dňa 6. júna 2019 podala Mircom na Ondernemingsrechtbank Antwerpen (Obchodný súd Antverpy, Belgicko) žalobu, ktorou sa predovšetkým domáhala, aby bola spoločnosti Telenet uložená povinnosť poskytnúť identifikačné údaje klientov, ktorých internetové pripojenie bolo údajne použité na vzájomné sprístupňovanie filmov patriacich do katalógu spoločnosti Mircom, v sieti so vzájomným sprístupňovaním *(peer-to-peer)* pomocou protokolu BitTorrent.

30 Mircom totiž tvrdí, že má niekoľko tisíc dynamických IP adries, ktoré na jej príkaz pomocou softvéru FileWatchBT zaznamenala spoločnosť Media Protector GmbH so sídlom v Nemecku, a to v momente pripojenia sa zákazníkov spoločnosti Telenet softvérom na vzájomné sprístupňovanie BitTorrent klient.

31 Telenet, ktorú podporujú dvaja ďalší poskytovatelia prístupu na internet so sídlom v Belgicku, spoločnosti Proximus NV a Scarlet Belgium NV, namieta proti žalobe spoločnosti Mircom.

32 Po prvé so zreteľom na rozsudok zo 14. júna 2017, Stichting Brein (C-610/15, EU:C:2017:456), ktorý sa týkal verejného prenosu v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 zo strany administrátorov internetovej platformy vzájomného poskytovania si súborov v rámci siete so vzájomným sprístupňovaním *(peer-to-peer)*, sa vnútroštátny súd pýta, či takýto verejný prenos môžu vykonávať jednotliví používatelia takejto siete, tzv. *downloaders*, ktorí pri sťahovaní segmentov digitálneho súboru obsahujúceho dielo chránené autorským právom zároveň sprístupňujú tieto segmenty, aby si ich stiahli iní používatelia. Títo používatelia, ktorí patria do skupiny osôb sťahujúcich súbory nazývanej „roj“ používateľov, sa tak sami stávajú „leechermi“ uvedených segmentov, podobne ako pôvodný, presnejšie nešpecifikovaný „seeder“, ktorý ako prvý sprístupnil daný súbor v tejto sieti.

33 V tejto súvislosti vnútroštátny súd spresňuje, že jednak segmenty nie sú obyčajnými časťami pôvodného súboru, ale samostatnými zašifrovanými súbormi, ktoré nie sú samy osebe použiteľné, a že jednak vzhľadom na spôsob, akým technológia BitTorrent funguje, k nahrávaniu segmentov súboru, ktoré sa nazýva „seedovanie“, dochádza v zásade automaticky, keďže túto vlastnosť možno vylúčiť len v niektorých programoch.

34 Mircom však tvrdí, že by sa malo vziať do úvahy aj sťahovanie segmentov, ktoré spolu zodpovedajú aspoň 20 % základného mediálneho súboru, pretože od tohto percenta je možné získať celkový náhľad na tento súbor, aj keď len útržkovito a vo veľmi neistej kvalite.

35 Po druhé vnútroštátny súd pochybuje, že spoločnosť, akou je Mircom, môže požívať ochranu priznanú smernicou 2004/48, keďže v skutočnosti nepoužíva práva postúpené autormi predmetných filmov, ale len vymáha náhradu škody od údajných porušovateľov, pričom tento model sa podobá definícii „troll autorských práv“ *(copyright troll)*.

36 Po tretie sa tiež otvára otázka zákonnosti spôsobu, akým Mircom získala IP adresy, vzhľadom na článok 6 ods. 1 prvý pododsek písm. f) nariadenia 2016/679.

37 Za týchto podmienok Ondernemingsrechtbank Antwerpen (Obchodný súd Antverpy) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. a) Možno stiahnutie súboru pomocou siete so vzájomným sprístupňovaním *(peer-to-peer)* a súčasné sprístupnenie jeho segmentov (vo vzťahu k celku niekedy veľmi útržkovitých) na účely nahrávania (‚seeding‘) považovať za verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, hoci tieto jednotlivé segmenty sú samy osebe nepoužiteľné?

V prípade kladnej odpovede:

b) Existuje hranica *de minimis*, od ktorej by ‚seedovanie‘ týchto segmentov predstavovalo verejný prenos?

c) Má význam okolnosť, že k ‚seedovaniu‘ môže dôjsť automaticky (v dôsledku nastavení BitTorrent klienta), a tým bez toho, aby si to používateľ všimol?

2. a) Môže osoba, ktorá je nositeľom autorských práv (alebo s nimi súvisiacich práv) na základe zmluvy, avšak tieto práva sama nevyužíva, ale iba uplatňuje nároky na náhradu škody voči údajným porušovateľom – ktorej obchodný model teda závisí od existencie pirátstva namiesto boja proti nemu –, využívať rovnaké práva, aké kapitola II smernice 2004/48 priznáva autorom alebo nadobúdateľom licencie, ktorí využívajú autorské práva riadnym spôsobom?

b) Ako môže v tomto prípade nadobúdateľ licencie utrpieť ‚ujmu‘ (v zmysle článku 13 tejto smernice) v dôsledku porušenia práva?

3. Sú konkrétne okolnosti opísané v prvej a druhej otázke relevantné v rámci posúdenia spravodlivej rovnováhy medzi vymožiteľnosťou práv duševného vlastníctva na jednej strane a právami a slobodami zaručenými [Chartou základných práv Európskej únie], ako je právo na rešpektovanie súkromného života a právo na ochranu osobných údajov, na strane druhej, predovšetkým v rámci skúmania proporcionality?

4. Sú systematické zaznamenávanie a všeobecné ďalšie spracúvanie IP adries ‚seederov' zoskupených v ‚roji'(zo strany samotného nadobúdateľa licencie a na jeho príkaz zo strany tretej osoby) za všetkých týchto okolností oprávnené podľa nariadenia [2016/679], konkrétne podľa jeho článku 6 ods. 1 [prvého pododseku] písm. f)?"

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

38 Na úvod treba pripomenúť, že v rámci postupu spolupráce medzi vnútroštátnymi súdmi a Súdnym dvorom zavedeného článkom 267 ZFEÚ prináleží Súdnemu dvoru poskytnúť vnútroštátnemu súdu užitočnú odpoveď, ktorá mu umožní rozhodnúť prejednávaný spor. Z tohto hľadiska Súdnemu dvoru prináleží v prípade potreby preformulovať otázky, ktoré sú mu položené. Povinnosťou Súdneho dvora je totiž vykladať všetky ustanovenia práva Únie, ktoré potrebujú vnútroštátne súdy na rozhodovanie o žalobách, ktoré im boli predložené, aj keď tieto ustanovenia nie sú výslovne spomenuté v otázkach položených Súdnemu dvoru týmito súdmi (rozsudok z 19. decembra 2019, Nederlands Uitgeversverbond a Groep Algemene Uitgevers, C-263/18, EU:C:2019:1111, bod 31, ako aj citovaná judikatúra).

39 Na tieto účely môže Súdny dvor zo všetkých skutočností, ktoré poskytol vnútroštátny súd, a najmä z odôvodnenia rozhodnutia vnútroštátneho súdu, abstrahovať prvky práva Únie, ktoré si vyžadujú výklad so zreteľom na predmet sporu vo veci samej (rozsudok z 19. decembra 2019, Nederlands Uitgeversverbond a Groep Algemene Uitgevers, C-263/18, EU:C:2019:1111, bod 32, ako aj citovaná judikatúra).

40 V prejednávanej veci sa vnútroštátny súd svojou prvou otázkou Súdneho dvora v podstate pýta, či pojem „verejný prenos" uvedený v článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 zahŕňa vzájomné poskytovanie segmentov, ktoré sú niekedy veľmi útržkovité, mediálneho súboru obsahujúceho chránené dielo v sieti so vzájomným sprístupňovaním *(peer-to-peer)*. Ako však uviedol generálny advokát v bode 34 svojich návrhov, keďže vo veci samej ide o práva výrobcov filmov, zdá sa, že v prejednávanej veci by sa mal uplatniť skôr článok 3 ods. 2 písm. c) tejto smernice.

41 V tejto súvislosti, keďže normotvorca Únie nevyjadril odlišnú vôľu, výraz „sprístupnenie verejnosti" použitý v článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 ako forma výlučného práva autorov udeliť súhlas alebo zakázať akýkoľvek „verejný prenos" a zhodný výraz uvedený v článku 3 ods. 2 tejto smernice označujúci výlučné právo majiteľov práv súvisiacich s autorským právom sa majú vykladať tak, že majú rovnaký význam (pozri analogicky rozsudok z 2. apríla 2020, Stim a SAMI, C-753/18, EU:C:2020:268, bod 28, ako aj citovanú judikatúru).

42 Vzhľadom na tieto úvahy treba prvú otázku preformulovať tak, že sa ňou vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 3 ods. 1 a 2 smernice 2001/29 vykladať v tom zmysle, že sprístupňovaniu verejnosti, ako vyplýva z tohto ustanovenia, zodpovedá nahrávanie, ku ktorému dochádza z koncového zariadenia používateľa siete so vzájomným sprístupňovaním *(peer-to-peer)* do koncových zariadení iných používateľov tejto siete, a to segmentov mediálneho súboru obsahujúceho chránené dielo, ktoré

tento používateľ predtým stiahol, hoci sú dané segmenty samy osebe použiteľné až po dosiahnutí určitej miery stiahnutia súboru, a ak vzhľadom na konfiguráciu softvéru na vzájomné sprístupňovanie BitTorrent klient dochádza k tomuto nahrávaniu uvedeným softvérom automaticky.

43 V prvom rade treba konštatovať, ako uviedol generálny advokát v bode 48 svojich návrhov, že uvedené segmenty nie sú časťami diel, ale časťami súborov obsahujúcich tieto diela, ktoré slúžia na prenos týchto súborov protokolom BitTorrent. Skutočnosť, že prenesené segmenty sú samy osebe nepoužiteľné, nie je podstatná, lebo sprístupňovaný je súbor obsahujúci dielo, t. j. dielo v digitálnej podobe.

44 V tejto súvislosti, ako uviedol generálny advokát v bode 49 svojich návrhov, fungovanie sietí so vzájomným sprístupňovaním *(peer-to-peer)* sa v zásade nelíši od fungovania internetu vo všeobecnosti, alebo presnejšie od siete *(World Wide Web)*, v ktorej sú súbory obsahujúce dielo rozdelené na malé dátové balíky, ktoré sú odosielané medzi serverom a klientom v náhodnom poradí a po rozličných trasách.

45 V prejednávanej veci, ako vyplýva z rozhodnutia vnútroštátneho súdu, každý používateľ siete so vzájomným sprístupňovaním *(peer-to-peer)* môže ľahko rekonštruovať pôvodný súbor zo segmentov, ktoré sú k dispozícii na počítačoch používateľov nachádzajúcich sa v tom istom roji. Skutočnosť, že používateľ nedokáže individuálne stiahnuť celý pôvodný súbor, nebráni tomu, aby sprístupnil ďalším používateľom *(peers)* segmenty tohto súboru, ktoré sa mu podarilo stiahnuť na svoj počítač, čím prispieva k vzniku situácie, že v konečnom dôsledku majú všetci používatelia zapojení v roji prístup k celému súboru.

46 Na preukázanie, že v takejto situácii ide o „sprístupnenie“ v zmysle článku 3 ods. 1 a 2 smernice 2001/29, nie je nevyhnutné preukázať, že dotknutý používateľ už predtým stiahol určitý počet segmentov predstavujúci minimálnu hranicu.

47 Na to, aby išlo o „prenos“, a teda aj akt sprístupnenia, totiž v konečnom dôsledku postačuje, aby bolo dielo verejnosti sprístupnené takým spôsobom, že osoby, ktoré ju tvoria, môžu mať k tomuto dielu prístup z miesta a v čase, ktoré si samy zvolia, pričom nie je rozhodujúce, či využijú, alebo nevyužijú túto možnosť (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. augusta 2018, Renckhoff, C-161/17, EU:C:2018:634, bod 20). Pojem „prenos“ sa vzťahuje na každú transmisiu chránených diel, nezávisle od technického prostriedku alebo technického postupu, ktoré sa použili (rozsudok z 29. novembra 2017, VCAST, C-265/16, EU:C:2017:913, bod 42 a citovaná judikatúra).

48 Každý akt, ktorým používateľ poskytne pri plnej znalosti dôsledkov svojho správania prístup k chráneným dielam alebo iným predmetom ochrany, teda môže predstavovať sprístupnenie na účely článku 3 ods. 1 a 2 smernice 2001/29 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. marca 2021, VG Bild-Kunst, C-392/19, EU:C:2021:181, bod 30 a citovanú judikatúru).

49 V prejednávanej veci sa zdá, že každý používateľ danej siete so vzájomným sprístupňovaním *(peer-to-peer)*, ktorý nevypol funkciu nahrávania v softvéri na vzájomné sprístupňovanie BitTorrent klient, nahráva v rámci tejto siete segmenty mediálnych súborov, ktoré predtým stiahol do svojho počítača. Pokiaľ sa ukáže, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu, že dotknutí používatelia tejto siete sa zaregistrovali do daného softvéru, keď dali súhlas s jeho vykonávaním po tom, ako boli riadne informovaní o jeho vlastnostiach, treba týchto používateľov považovať za osoby konajúce s vedomím svojho konania a dôsledkov, aké môže mať. Ak sa totiž preukáže, že sa aktívne zaregistrovali do daného softvéru, úmyselná povaha ich konania nie je nijako vyvrátená skutočnosťou, že k nahrávaniu týmto softvérom dochádza automaticky.

50 Hoci z vyššie uvedených úvah vyplýva, že s výhradou overenia skutkového stavu, ktoré prináleží vykonať vnútroštátnemu súdu, správanie dotknutých používateľov môže predstavovať akt sprístupnenia diela alebo iného predmetu ochrany, treba následne preskúmať, či takéto správanie predstavuje sprístupnenie „verejnosti“ v zmysle článku 3 ods. 1 a 2 smernice 2001/29.

51 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že na to, aby sa na chránené diela alebo iné predmety ochrany vzťahoval pojem „sprístupnenie verejnosti“ v zmysle tohto ustanovenia, musia byť diela alebo iné predmety ochrany skutočne sprístupnené verejnosti, pričom uvedené sprístupnenie je určené neurčitému počtu potenciálnych adresátov a zahŕňa dosť významný počet osôb. Okrem toho je potrebné, aby sa toto sprístupnenie uskutočnilo prostredníctvom špecifickej technológie, odlišnej od technológií, ktoré sa doteraz používali, alebo ak taká technológia neexistuje, musí byť dielo sprístupnené novej verejnosti, t. j. verejnosti, ktorú nositeľ autorského práva alebo s ním súvisiacich práv pri udelení súhlasu na pôvodné sprístupnenie svojho diela alebo iných predmetov ochrany ešte nezohľadnil (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. marca 2021, VG Bild-Kunst, C-392/19, EU:C:2021:181, body 31 a 32, ako aj citovanú judikatúru).

52 Pokiaľ ide o siete so vzájomným sprístupňovaním *(peer-to-peer)*, Súdny dvor už rozhodol, že sprístupnenie a správa platformy vzájomného poskytovania na internete, ktorá tým, že indexuje metaúdaje týkajúce sa chránených diel a poskytuje vyhľadávač, umožňuje používateľom tejto platformy nájsť dané diela a vzájomne si ich poskytovať v rámci takejto siete, predstavuje verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 (rozsudok zo 14. júna 2017, Stichting Brein, C-610/15, EU:C:2017:456, bod 48).

53 V prejednávanej veci, ako v podstate konštatoval generálny advokát v bodoch 37 a 61 svojich návrhov, počítače týchto používateľov vzájomne si sprístupňujúce ten istý súbor, predstavujú sieť so vzájomným sprístupňovaním *(peer-to-peer)* v pravom zmysle slova nazývanú „roj“ a v tejto sieti zohrávajú rovnakú úlohu ako servery vo fungovaní celosvetovej siete *(World Wide Web)*.

54 Je nesporné, že takáto sieť je využívaná značným počtom osôb, ako to navyše vyplýva z veľkého počtu IP adries zaznamenaných spoločnosťou Mircom. Navyše títo používatelia môžu mať kedykoľvek a súčasne prístup k chráneným dielam, ktoré si používatelia navzájom poskytujú prostredníctvom danej platformy.

55 V dôsledku toho je toto sprístupnenie určené neurčitému počtu potenciálnych adresátov a zahŕňa dosť významný počet osôb.

56 Okrem toho, keďže v prejednávanej veci ide o diela uverejnené bez súhlasu nositeľov práv, treba sa tiež domnievať, že došlo k sprístupneniu novej verejnosti (pozri analogicky rozsudok zo 14. júna 2017, Stichting Brein, C-610/15, EU:C:2017:456, bod 45 a citovanú judikatúru).

57 V každom prípade, aj keby sa konštatovalo, že dielo bolo pôvodne zverejnené na internetovej stránke bez obmedzení zabraňujúcich jeho stiahnutiu a so súhlasom nositeľa autorského práva alebo s ním súvisiacich práv, skutočnosť, že prostredníctvom siete so vzájomným sprístupňovaním *(peer-to-peer)* používatelia, ako sú tí vo veci samej, stiahli segmenty súboru obsahujúceho toto dielo na súkromný server, a následne pokračovali v ich sprístupňovaní tým, že tieto segmenty nahrávali v rámci tej istej siete, znamená, že títo používatelia zohrali rozhodujúcu úlohu pri sprístupnení uvedeného diela verejnosti, ktorú nositeľ autorských práv alebo s nimi súvisiacich práv k tomuto dielu nezohľadnil, keď udelil pôvodný súhlas s prenosom (pozri analogicky rozsudok zo 7. augusta 2018, Renckhoff, C-161/17, EU:C:2018:634, body 46 a 47).

58 Povolenie takéhoto sprístupnenia diela jeho nahrávaním bez toho, aby sa nositeľ autorského práva alebo s ním súvisiacich práv mohol dovolávať práv stanovených v článku 3 ods. 1 a 2 smernice 2001/29, by porušovalo primeranú rovnováhu uvedenú v odôvodneniach 3 a 31 tejto smernice, ktorú treba zabezpečiť v digitálnom prostredí medzi na jednej strane záujmom nositeľov autorského práva

a s ním súvisiacich práv na ochranu ich duševného vlastníctva, ktorý je zaručený článkom 17 ods. 2 Charty základných práv (ďalej len „Charta“), a na druhej strane ochranou záujmov a základných práv používateľov predmetov ochrany, najmä ochrany ich slobody prejavu a práva na informácie zaručených v článku 11 Charty, ako aj ochranou všeobecného záujmu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. marca 2021, VG Bild-Kunst, C-392/19, EU:C:2021:181, bod 54 a citovanú judikatúru). Porušenie tejto rovnováhy by okrem toho narušilo hlavný cieľ smernice 2001/29, ktorým je, ako vyplýva z odôvodnení 4, 9 a 10 tejto smernice, zavedenie vysokej úrovne ochrany nositeľov práv, ktorá im umožní získať zodpovedajúcu odmenu za používanie ich diel alebo iných predmetov ochrany, najmä v súvislosti so sprístupnením týchto diel verejnosti.

59 So zreteľom na predchádzajúce úvahy treba na prvú otázku odpovedať tak, že článok 3 ods. 1 a 2 smernice 2001/29 sa má vykladať v tom zmysle, že sprístupňovaniu verejnosti, ako vyplýva z tohto ustanovenia, zodpovedá nahrávanie, ku ktorému dochádza z koncového zariadenia používateľa siete so vzájomným sprístupňovaním *(peer-to-peer)* do koncových zariadení iných používateľov tejto siete, a to segmentov mediálneho súboru obsahujúceho chránené dielo, ktoré tento používateľ predtým stiahol, hoci sú dané segmenty samy osebe použiteľné až po dosiahnutí určitej miery stiahnutia súboru. Nie je relevantná skutočnosť, že vzhľadom na nastavenia softvéru na vzájomné sprístupňovanie BitTorrent klient dochádza k tomuto nahrávaniu uvedeným softvérom automaticky, keď sa používateľ koncového zariadenia, z ktorého dochádza k uvedenému nahrávaniu, zaregistroval do daného softvéru, pričom dal súhlas s jeho vykonávaním po tom, ako bol riadne informovaný o jeho vlastnostiach.

O druhej otázke

60 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má smernica 2004/48 vykladať v tom zmysle, že osoba, ktorá je nositeľom určitých práv duševného vlastníctva na základe zmluvy, avšak ich sama nevyužíva, ale len žiada náhradu škody od údajných porušovateľov, môže využívať opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy stanovené v kapitole II tejto smernice.

61 Túto otázku treba chápať tak, že sa týka troch častí, a to po prvé aktívnej legitimácie osoby, akou je Mircom, na podanie návrhu na uplatňovanie opatrení, postupov a prostriedkov právnej nápravy stanovených v kapitole II smernice 2004/48, po druhé otázky, či takáto osoba mohla utrpieť ujmu v zmysle článku 13 tejto smernice, a po tretie, pokiaľ ide o prípustnosť jej žiadosti o informácie podľa článku 8 v spojení s článkom 3 ods. 2 uvedenej smernice.

62 Pokiaľ ide o prvú časť týkajúcu sa aktívnej legitimácie spoločnosti Mircom, treba pripomenúť, že osoba, ktorá žiada o uplatňovanie opatrení, postupov a prostriedkov právnej nápravy stanovených v kapitole II smernice 2004/48, musí patriť do jednej zo štyroch kategórií osôb alebo subjektov vymenovaných v jej článku 4 písm. a) až d).

63 Tieto kategórie zahŕňajú po prvé nositeľov práv duševného vlastníctva, po druhé všetky ostatné osoby oprávnené využívať tieto práva, najmä nadobúdateľov licencie, po tretie organizácie kolektívnej správy práv duševného vlastníctva, obvykle uznávané ako subjekty, ktoré majú právo zastupovať nositeľov práv duševného vlastníctva, a po štvrté subjekty, ktoré sa profesionálne zaoberajú obranou, ktoré sú obvykle uznávané ako subjekty, ktoré majú právo zastupovať nositeľov práv duševného vlastníctva.

64 Na rozdiel od nositeľov práv duševného vlastníctva uvedených v článku 4 písm. a) smernice 2004/48, v súlade s odôvodnením 18 tejto smernice však musia mať všetky tri kategórie osôb uvedené v článku 4 písm. b) až d) tejto smernice priamy záujem a procesnú spôsobilosť, pokiaľ im to umožňujú platné právne predpisy a pokiaľ je to s nimi v súlade (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. augusta 2018, SNB-REACT, C-521/17, EU:C:2018:639, bod 39).

65 V prejednávanej veci treba na úvod vylúčiť možnosť, že Mircom je organizáciou kolektívnej správy práv alebo subjektom, ktorý sa profesionálne zaoberá obranou v zmysle článku 4 písm. c) a d) smernice 2004/48. Ako totiž uviedol generálny advokát v bodoch 92 a 93 svojich návrhov, Mircom nemá, ako to navyše sama tvrdí, za úlohu spravovať autorské práva a s nimi súvisiace práva subjektov, s ktorými uzatvorila zmluvy, ale usiluje sa len získať náhradu škody vyplývajúcej z porušení týchto práv.

66 V tejto súvislosti treba uviesť, že činnosť uvedených subjektov je v rámci Únie harmonizovaná smernicou 2014/26. Názov spoločnosti Mircom sa však nenachádza na zozname organizácií kolektívnej správy uverejneného Európskou komisiou v súlade s článkom 39 tejto smernice.

67 Pokiaľ ide o postavenie nositeľa práv duševného vlastníctva v zmysle článku 4 písm. a) smernice 2004/48, keďže toto ustanovenie nevyžaduje, aby takýto nositeľ skutočne využíval svoje práva duševného vlastníctva, nemožno ho vylúčiť z pôsobnosti tohto ustanovenia z dôvodu nepoužívania týchto práv.

68 V tejto súvislosti treba poznamenať, že vnútroštátny súd označuje Mircom ako subjekt, ktorý je nositeľom autorských práv alebo s nimi súvisiacich práv na základe zmluvy. Za týchto podmienok by jej mala byť priznaná možnosť využívať opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy stanovené smernicou 2004/48 bez ohľadu na skutočnosť, že tieto práva nevyužíva.

69 Spoločnosť, akou je Mircom, by sa okrem toho mohla v každom prípade považovať za ostatné osoby oprávnené využívať práva duševného vlastníctva v zmysle článku 4 písm. b) tejto smernice, pričom toto oprávnenie ani nepredpokladá skutočné využívanie postúpených práv. Skutočnosť, že sa má kvalifikovať ako také „ostatné osoby“ v zmysle tohto článku 4 písm. b), však musí byť, ako bolo pripomenuté v bode 64 tohto rozsudku, overená v súlade s ustanoveniami príslušných právnych predpisov, pričom tento odkaz treba vzhľadom na článok 2 ods. 1 uvedenej smernice chápať tak, že odkazuje tak na relevantné vnútroštátne právne predpisy, prípadne na právne predpisy Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. augusta 2018, SNB-REACT, C-521/17, EU:C:2018:639, bod 31).

70 Pokiaľ ide o druhú časť druhej otázky, týka sa najmä skutočnosti, že v prejednávanej veci Mircom nevyužíva a zrejme nemá v úmysle využívať nadobudnuté práva k dielam, o ktoré ide vo veci samej. Podľa vnútroštátneho súdu toto nevyužívanie prevedených práv vyvoláva pochybnosť o možnosti, že takejto osobe bude spôsobená ujma v zmysle článku 13 smernice 2004/48.

71 Táto otázka sa totiž týka skutočnej totožnosti poškodenej osoby, ktorá v prejednávanej veci utrpela ujmu v zmysle článku 13 tejto smernice z dôvodu porušenia práv duševného vlastníctva, t. j. či predmetnú ujmu utrpela Mircom, alebo ju utrpeli výrobcovia dotknutých filmov.

72 Je pravda, že nositelia práv duševného vlastníctva uvedení v článku 4 písm. a) smernice 2004/48 a osoby oprávnené využívať tieto práva, ktoré sú uvedené v článku 4 písm. b) tejto smernice, môžu byť v zásade poškodené činnosťami spojenými s porušovaním práv, keďže, ako v podstate uviedol generálny advokát v bode 70 svojich návrhov, tieto činnosti môžu brániť normálnemu využívaniu uvedených práv alebo znižovať príjmy. Je však tiež možné, že osoba, ktorá je síce nositeľkou práv duševného vlastníctva, v skutočnosti len vymáha vo svojom mene a na svoj účet náhradu škody za pohľadávky, ktoré jej boli postúpené inými nositeľmi práv duševného vlastníctva.

73 V prejednávanej veci sa zdá, že vnútroštátny súd sa domnieva, že Mircom pred ním koná len ako postupník, ktorého konanie sa obmedzuje na poskytovanie služby vymáhania nárokov na náhradu škody v prospech predmetných výrobcov filmov.

74 Treba však konštatovať, že skutočnosť, že osoba uvedená v článku 4 smernice 2004/48 podáva takúto žalobu ako postupník práv, nemôže viesť k tomu, že bude vylúčená z možnosti využívať opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy stanovené v kapitole II tejto smernice.

75 Takéto vylúčenie by totiž bolo v rozpore so všeobecným cieľom smernice 2004/48, ktorým je, ako vyplýva z jej odôvodnenia 10, najmä zabezpečiť vysokú úroveň ochrany duševného vlastníctva na vnútornom trhu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. januára 2017, NEW WAVE CZ, C-427/15, EU:C:2017:18, bod 23).

76 V tejto súvislosti treba poznamenať, že postúpenie pohľadávok nemôže samo osebe ovplyvniť povahu práv, ktoré boli porušené, v tomto prípade práv duševného vlastníctva výrobcov dotknutých filmov, najmä v tom zmysle, že by to malo vplyv na určenie príslušného súdu alebo iné procesné skutočnosti, ako je možnosť žiadať o opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy v zmysle kapitoly II smernice 2004/48 (pozri analogicky rozsudok z 21. mája 2015, CDC Hydrogen Peroxide, C-352/13, EU:C:2015:335, body 35 a 36, ako aj citovanú judikatúru).

77 V dôsledku toho, ak by sa nositeľ práv duševného vlastníctva rozhodol externalizovať vymáhania náhrady ujmy využitím podniku špecializovaného v tejto oblasti, a to prostredníctvom postúpenia pohľadávok alebo iného právneho úkonu, nemalo by sa s ním zaobchádzať menej priaznivo než s iným nositeľom takých práv, ktorý sa rozhodne vymáhať tieto práva osobne. Takéto zaobchádzanie by totiž oslabilo príťažlivosť takejto externalizácie z ekonomického hľadiska a v konečnom dôsledku by zbavilo držiteľov práv duševného vlastníctva tejto možnosti, ktorá je navyše rozšírená v iných oblastiach práva, ako napríklad v oblasti ochrany cestujúcich v leteckej doprave upravenej nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004 z 11. februára 2004, ktorým sa ustanovujú spoločné pravidlá systému náhrad a pomoci cestujúcim pri odmietnutí nástupu do lietadla, v prípade zrušenia alebo veľkého meškania letov a ktorým sa zrušuje nariadenie (EHS) č. 295/91 (Ú. v. EÚ L 46, 2004, s. 1; Mim. vyd. 07/008, s. 10).

78 Pokiaľ ide o tretiu časť druhej otázky, pochybnosti vnútroštátneho súdu sa v podstate vzťahujú na prípustnosť žiadosti spoločnosti Mircom o informácie, ktorá bola podaná na základe článku 8 smernice 2004/48, keďže táto spoločnosť skutočne nevyužívala práva nadobudnuté od výrobcov filmov, o ktoré ide vo veci samej. Okrem toho treba pochopiť, že vnútroštátny súd sa tým, že uvádza možnosť kvalifikovať Mircom ako „trolla autorských práv“ *(copyright troll)*, v podstate pýta na otázku existencie prípadného zneužitia práva spoločnosťou Mircom.

79 Po prvé sa zdá, že vnútroštátny súd pochybuje o tom, že Mircom zamýšľa podať žalobu o náhradu škody, keďže existujú silné nepriame dôkazy, že sa vo všeobecnosti obmedzuje na navrhovanie zmierlivého riešenia len s cieľom získať paušálnu náhradu vo výške 500 eur. V súlade s článkom 8 ods. 1 smernice 2004/48 však žiadosť o informácie musí byť predložená v súvislosti s konaním týkajúcim sa porušenia práva duševného vlastníctva.

80 Ako uviedol generálny advokát v bode 113 svojich návrhov, v tejto súvislosti treba konštatovať, že pokus o dosiahnutie zmieru je často podmienkou podania žaloby o náhradu škody v pravom zmysle slova. V dôsledku toho sa nemožno domnievať, že v rámci systému ochrany duševného vlastníctva zavedeného smernicou 2004/48 by bola táto prax zakázaná.

81 Súdny dvor už rozhodol, že článok 8 ods. 1 smernice 2004/48 sa má vykladať v tom zmysle, že sa uplatňuje na situáciu, keď sa po právoplatnom skončení konania, v ktorom sa rozhodlo, že bolo porušené právo duševného vlastníctva, žalobca domáha v samostatnom konaní, aby mu boli poskytnuté informácie o pôvode a distribučných sieťach tovarov alebo služieb, ktorými dochádza k porušeniu tohto práva (rozsudok z 18. januára 2017, NEW WAVE CZ, C-427/15, EU:C:2017:18, bod 28).

82 Rovnaké úvahy treba uplatniť aj s ohľadom na samostatné konanie, ktoré predchádza žalobe o náhradu škody, o aké ide vo veci samej, v ktorom žalobkyňa na základe článku 8 ods. 1 písm. c) smernice 2004/48 požaduje od poskytovateľa prístupu na internet – akým je Telenet, o ktorom sa zistilo, že

v komerčnom rozsahu poskytuje služby využívané v činnostiach spojených s porušovaním práv, – informácie umožňujúce identifikáciu jeho zákazníkov práve na účely možnosti účinne podať žalobu proti údajným porušiteľom.

83 Právo na informácie stanovené v uvedenom článku 8 má totiž za cieľ uplatniť a konkretizovať základné právo na účinný prostriedok nápravy zaručené článkom 47 Charty, a tým zabezpečiť účinný výkon základného práva vlastniť majetok, ktorého súčasťou je právo duševného vlastníctva chránené jej článkom 17 ods. 2, a to tým, že umožňuje nositeľovi práva duševného vlastníctva identifikovať osobu, ktorá porušuje toto právo, a prijať potrebné opatrenia na účely ochrany daného práva (rozsudok z 9. júla 2020, Constantin Film Verleih, C-264/19, EU:C:2020:542, bod 35).

84 V dôsledku toho treba konštatovať, že žiadosť o informácie, akou je žiadosť spoločnosti Mircom, predložená v konaní pred podaním žaloby, nemôže byť len z tohto dôvodu považovaná za neprípustnú.

85 Po druhé článok 8 ods. 1 smernice 2004/48 stanovuje, že taká žiadosť o informácie musí byť odôvodnená a primeraná.

86 Vzhľadom na úvahy uvedené v bodoch 70 až 77 tohto rozsudku treba konštatovať, že o takýto prípad môže ísť, ak žiadosť uvedenú v danom článku 8 ods. 1 podáva spoločnosť, ktorá je na to výrobcami filmov zmluvne splnomocnená. Vnútroštátnemu súdu teda prináleží určiť, či žiadosť, ako je konkrétne formulovaná takouto spoločnosťou, je odôvodnená.

87 Po tretie vnútroštátny súd sa s odkazom na výraz „nekalý zisk, ktorý nadobudol porušovateľ“ použitý v článku 13 ods. 1 druhom pododseku písm. a) smernice 2004/48, ako aj na podmienku vyžadovanú v článku 6 ods. 2, článku 8 ods. 1 a článku 9 ods. 2 tejto smernice, podľa ktorej porušenia musia byť spáchané v komerčnom rozsahu, domnieva, že normotvorca Únie sa v tomto prípade navyše zameriaval na situáciu, ktorá si vyžaduje prijať štrukturálne opatrenia proti šíreniu falzifikátu na trhu, a nie konať proti individuálnym porušovateľom.

88 V tejto súvislosti treba najprv uviesť, že v súlade s odôvodnením 14 smernice 2004/48 sa požiadavka, aby k porušeniam muselo dôjsť v komerčnom rozsahu, má uplatňovať len na opatrenia týkajúce sa dôkazov stanovené v článku 6 tejto smernice, na opatrenia týkajúce sa práva na informácie stanovené v článku 8 tejto smernice a na predbežné a preventívne opatrenia stanovené v článku 9 uvedenej smernice bez toho, aby bola dotknutá možnosť členských štátov uplatňovať tieto opatrenia aj v súvislosti s konaniami, ku ktorým nedošlo v komerčnom rozsahu.

89 Táto podmienka sa však neuplatňuje na žaloby o náhradu ujmy proti porušovateľovi uvedené v článku 13 smernice 2004/48. V dôsledku toho možno podľa tohto ustanovenia individuálnym porušovateľom uložiť povinnosť zaplatiť nositeľovi práv duševného vlastníctva náhradu škody úmernú skutočnej ujme, ktorú utrpel v dôsledku porušenia jeho práv, pokiaľ sa zapojili do činnosti spojenej s porušovaním vedome, alebo ak možno odôvodnene predpokladať, že o tom vedeli.

90 Okrem toho v rámci žiadosti o informácie podľa článku 8 ods. 1 smernice 2004/48 podmienka, podľa ktorej k porušovaniu musí dôjsť v komerčnom rozsahu, môže byť splnená najmä vtedy, ak sa zistí, že iná osoba než údajný porušovateľ „v komerčnom rozsahu poskytuje služby využívané v činnostiach spojených s porušovaním práv“.

91 V prejednávanej veci žiadosť spoločnosti Mircom o informácie, ako sa konštatovalo v bode 82 tohto rozsudku, smeruje proti poskytovateľovi internetového pripojenia, ako osobe, o ktorej sa zistilo, že v komerčnom rozsahu poskytuje služby využívané v činnostiach spojených s porušovaním práv.

92 V dôsledku toho sa zdá, že v spore vo veci samej žiadosť spoločnosti Mircom proti spoločnosti Telenet, ktorá v komerčnom rozsahu poskytuje služby využívané v činnostiach spojených s porušovaním práv, spĺňa podmienku pripomenutú v bode 90 tohto rozsudku.

93 Okrem toho prináleží vnútroštátnemu súdu, aby v každom prípade overil, či Mircom zneužila opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy v zmysle článku 3 smernice 2004/48, ako aj prípadne zamietol návrh podaný touto spoločnosťou.

94 Článok 3 smernice 2004/48 totiž stanovuje všeobecnú povinnosť dbať najmä na to, aby opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy potrebné na zabezpečenie vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva, ktorých sa táto smernica týka, vrátane práva na informácie uvedeného v článku 8 tejto smernice, boli spravodlivé a nestranné, ako aj, aby sa uplatňovali spôsobom, ktorý by ponúkal záruky proti ich zneužívaniu.

95 Prípadné konštatovanie takého zneužívania patrí v plnom rozsahu do posúdenia skutkových okolností vo veci samej, a teda do právomoci vnútroštátneho súdu. Tento súd najmä môže na uvedený účel preskúmať spôsob, akým Mircom vykonáva činnosť, pričom posúdi spôsob, akým táto spoločnosť ponúka údajným porušiteľom možné zmierlivé riešenia, a môže overiť, či skutočne podáva žaloby v prípade odmietnutia tohto riešenia. Môže tiež preskúmať, či sa vzhľadom na všetky osobitné okolnosti prejednávanej veci javí, že Mircom sa v skutočnosti pod zámienkou návrhov zmieru z dôvodu údajných porušení snaží dosiahnuť hospodárske príjmy zo samotného zapojenia sa dotknutých používateľov do siete so vzájomným sprístupňovaním *(peer-to-peer)*, o ktorú ide v prejednávanej veci, bez toho, aby sa konkrétne snažila bojovať proti porušovaniu autorského práva, ktoré táto sieť spôsobuje.

96 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba na druhú otázku odpovedať tak, že smernica 2004/48 sa má vykladať v tom zmysle, že osoba, ktorá je nositeľom určitých práv duševného vlastníctva na základe zmluvy, avšak ich sama nevyužíva, ale len žiada náhradu škody od údajných porušovateľov, môže v zásade využívať opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy stanovené v kapitole II tejto smernice, pokiaľ sa na základe všeobecnej povinnosti uvedenej v článku 3 ods. 2 tejto smernice, ako aj komplexného a podrobného preskúmania nepreukáže, že jej žiadosť je zneužívajúca. Konkrétne, čo sa týka žiadosti o informácie založenej na článku 8 uvedenej smernice, taká žiadosť musí byť tiež zamietnutá, ak je neodôvodnená alebo neprimeraná, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.

O tretej a štvrtej otázke

97 Na úvod treba poznamenať, že v konaní vo veci samej ide o dve rozdielne spracúvania osobných údajov, a to prvé, ktoré už bolo vykonané spoločnosťou Media Protector na príkaz spoločnosti Mircom v kontexte siete so vzájomným sprístupňovaním *(peer-to-peer)* a ktoré spočívalo v zaznamenávaní IP adries používateľov, ktorých internetové pripojenia boli údajne použité v určitom momente na nahrávanie chránených diel v rámci týchto sietí, ako aj druhé, ktoré podľa spoločnosti Mircom musí už ďalej vykonať Telenet a ktoré spočíva jednak v identifikácii týchto používateľov porovnaním daných IP adries s adresami, ktoré Telenet v príslušnom momente pridelila daným používateľom na uvedené nahrávanie, a jednak v oznámení mien a poštových adries týchto istých používateľov spoločnosti Mircom.

98 V rámci svojej štvrtej otázky vnútroštátny súd žiada o odpoveď týkajúcu sa odôvodnenosti vzhľadom na článok 6 ods. 1 prvý pododsek písm. f) nariadenia 2016/679, len pokiaľ ide o prvé spracúvanie, ktoré už bolo vykonané.

99 Okrem toho sa v rámci svojej tretej otázky v podstate pýta, či sú okolnosti uvedené v jeho prvej a druhej otázke relevantné na účely posúdenia spravodlivého vyváženia medzi právom duševného vlastníctva na jednej strane a ochranou súkromia a osobných údajov na strane druhej, najmä pokiaľ ide o posúdenie proporcionality.

100 V prípade, že vnútroštátny súd na základe odpovedí Súdneho dvora na prvú a druhú otázku konštatuje, že žiadosť spoločnosti Mircom o informácie spĺňa podmienky stanovené v článku 8 smernice 2004/48 v spojení s jej článkom 3 ods. 2, treba dospieť k záveru, že vnútroštátny súd sa svojou treťou otázkou v podstate pýta, či za okolností, o aké ide vo veci samej, sa má článok 6 ods. 1 písm. f) nariadenia 2016/679 vykladať v tom zmysle, že bráni ďalšiemu spracúvaniu, ako je opísané v bode 97 tohto rozsudku, aj keby táto žiadosť spĺňala uvedené podmienky.

101 Vzhľadom na tieto úvahy a v súlade s judikatúrou citovanou v bodoch 38 a 39 tohto rozsudku je potrebné preformulovať tretiu a štvrtú otázku v tom zmysle, že vnútroštátny súd sa v podstate pýta, či sa má článok 6 ods. 1 prvý pododsek písm. f) nariadenia 2016/679 vykladať v tom zmysle, že bráni jednak tomu, aby nositeľ práv duševného vlastníctva, ako aj tretia osoba na jeho príkaz systematicky zaznamenávali IP adresy používateľov siete so vzájomným sprístupňovaním *(peer-to-peer)*, ktorých internetové pripojenia boli údajne použité na činnosti spojené s porušovaním práv, a jednak oznámeniu mien a poštových adries týchto používateľov danému nositeľovi alebo tretej osobe s cieľom umožniť im podať na občianskoprávny súd žalobu o náhradu škody údajne spôsobenej danými používateľmi.

102 V prvom rade, pokiaľ ide o prvé spracúvanie, o ktoré ide vo veci samej, treba pripomenúť, že dynamická IP adresa, ktorú poskytovateľ online mediálnych služieb uchováva v súvislosti s tým, že určitá osoba si prehliadala internetovú stránku, ktorú tento poskytovateľ sprístupnil verejnosti, predstavuje pre tohto poskytovateľa osobný údaj v zmysle článku 4 bodu 1 smernice 2016/679, ak má k dispozícii právne prostriedky, na základe ktorých dokáže identifikovať dotknutú osobu vďaka ďalším informáciám, ktorými disponuje poskytovateľ internetového pripojenia tejto osoby (rozsudok z 19. októbra 2016, Breyer, C-582/14, EU:C:2016:779, bod 49).

103 V dôsledku toho zaznamenávanie takýchto adries na účely ich neskoršieho použitia v rámci súdnych konaní predstavuje spracúvanie v zmysle článku 4 bodu 2 nariadenia 2016/679.

104 Tak to je aj v prípade spoločnosti Mircom, na príkaz ktorej Media Protector zozbierala IP adresy, pokiaľ mala k dispozícii zákonný prostriedok na identifikáciu držiteľov internetových pripojení v súlade s postupom upraveným v článku 8 smernice 2004/48.

105 Podľa článku 6 ods. 1 prvého pododseku písm. f) tohto nariadenia spracúvanie osobných údajov je zákonné len vtedy a v rozsahu, v akom je takéto spracúvanie nevyhnutné na účely oprávnených záujmov, ktoré sleduje prevádzkovateľ alebo tretia strana, s výnimkou prípadov, keď nad takýmito záujmami prevažujú záujmy alebo základné práva a slobody dotknutej osoby, ktoré si vyžadujú ochranu osobných údajov, najmä ak je dotknutou osobou dieťa.

106 Toto ustanovenie teda stanovuje tri kumulatívne podmienky na to, aby spracúvanie osobných údajov bolo oprávnené, a to po prvé sledovanie oprávneného záujmu prevádzkovateľom alebo treťou stranou, po druhé nevyhnutnosť spracúvania osobných údajov na dosiahnutie sledovaného legitímneho záujmu a po tretie podmienku, že nad takýmto záujmom neprevažujú záujmy alebo základné práva a slobody dotknutej osoby (pozri v tomto zmysle, pokiaľ ide o článok 7 písm. f) smernice 95/46, rozsudok zo 4. mája 2017, Rīgas satiksme, C-13/16, EU:C:2017:336, bod 28).

107 Keďže nariadenie 2016/679 zrušilo a nahradilo smernicu 95/46 a relevantné ustanovenia tohto nariadenia majú v podstate rovnaký rozsah ako relevantné ustanovenia tejto smernice, judikatúra Súdneho dvora týkajúca sa uvedenej smernice je v zásade uplatniteľná aj vzhľadom na uvedené nariadenie (pozri analogicky rozsudok z 12. novembra 2020, Sonaecom, C-42/19, EU:C:2020:913, bod 29).

108 Pokiaľ ide o podmienku týkajúcu sa sledovania legitímneho záujmu a s výhradou overení, ktoré musí vykonať vnútroštátny súd v rámci druhej otázky, treba konštatovať, že záujem prevádzkovateľa alebo tretej osoby získať osobný údaj týkajúci sa osoby, ktorá údajne poškodila jeho majetok, na účely podania žaloby o náhradu škody proti uvedenej osobe predstavuje oprávnený záujem. Túto analýzu potvrdzuje článok 9 ods. 2 písm. e) a f) nariadenia 2016/679, ktorý stanovuje, že zákaz spracúvania určitých osobných údajov, ktoré odhaľujú najmä osobné údaje týkajúce sa sexuálneho života alebo sexuálnej orientácie fyzickej osoby, sa neuplatňuje, ak sa spracúvanie týka osobných údajov, ktoré dotknutá osoba preukázateľne zverejnila, alebo spracúvanie je nevyhnutné na uplatňovanie alebo obhajovanie právnych nárokov [pozri v tomto zmysle, pokiaľ ide o článok 8 ods. 2 písm. e) smernice 95/46, rozsudok zo 4. mája 2017, Rīgas satiksme, C-13/16, EU:C:2017:336, bod 29].

109 V tejto súvislosti, ako v podstate uviedol generálny advokát v bode 131 svojich návrhov, vymáhanie pohľadávok v riadnej a náležitej podobe môže predstavovať legitímny záujem, ktorý je dôvodom na spracúvanie osobných údajov v zmysle článku 6 ods. 1 prvého pododseku písm. f) nariadenia 2016/679 (pozri analogicky, pokiaľ ide o smernicu 2002/58, rozsudok z 22. novembra 2012, Probst, C-119/12, EU:C:2012:748, bod 19).

110 Pokiaľ ide o podmienku, ktorá sa týka nevyhnutnosti spracúvania osobných údajov na účely dosiahnutia sledovaného legitímneho záujmu, treba pripomenúť, že výnimky a obmedzenia zo zásady ochrany osobných údajov sa musia uplatňovať len v rozsahu, v akom je to striktne nevyhnutné (rozsudok zo 4. mája 2017, Rīgas satiksme, C-13/16, EU:C:2017:336, bod 30). Táto podmienka by v prejednávanej veci mohla byť splnená, keďže, ako uviedol generálny advokát v bode 97 svojich návrhov, identifikácia držiteľa pripojenia je možná často len na základe IP adresy a informácií poskytnutých poskytovateľom prístupu na internet.

111 Pokiaľ ide o podmienku týkajúcu sa zváženia protichodných práv a záujmov, toto v zásade závisí od konkrétnych okolností jednotlivého prípadu (rozsudok zo 4. mája 2017, Rīgas satiksme, C-13/16, EU:C:2017:336, bod 31 a citovaná judikatúra). Vnútroštátnemu súdu prináleží posúdiť tieto osobitné okolnosti.

112 V tejto súvislosti mechanizmy umožňujúce dosiahnuť primeranú rovnováhu medzi týmito rôznymi právami a záujmami sú zakotvené v samotnom nariadení 2016/679 (pozri analogicky rozsudok z 29. januára 2008, Promusicae, C-275/06, EU:C:2008:54, bod 66 a citovanú judikatúru).

113 Okrem toho vzhľadom na to, že skutkové okolnosti vo veci samej zrejme patria do pôsobnosti nariadenia 2016/679 a zároveň do pôsobnosti smernice 2002/58, a spracúvané IP adresy predstavujú, ako vyplýva z judikatúry citovanej v bode 102 tohto rozsudku, tak osobné údaje, ako aj údaje o prenose dát (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. októbra 2020, La Quadrature du Net a i., C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 152), treba overiť, či pri posúdení zákonnosti takéhoto spracúvania sa musia zohľadňovať podmienky stanovené touto smernicou.

114 Ako totiž vyplýva z článku 1 ods. 2 smernice 2002/58 v spojení s článkom 94 ods. 2 nariadenia 2016/679, ustanovenia tejto smernice spresňujú a dopĺňajú toto nariadenie s cieľom zosúladiť vnútroštátne ustanovenia požadované najmä na zabezpečenie primeranej úrovne ochrany základných práv a slobôd, a najmä práva na súkromie, z hľadiska spracúvania osobných údajov v sektore elektronických komunikácií (pozri v tomto zmysle rozsudky z 2. októbra 2018, Ministerio Fiscal, C-207/16, EU:C:2018:788, bod 31, ako aj zo 6. októbra 2020, La Quadrature du Net a i., C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 102).

115 V tejto súvislosti treba uviesť, že podľa článku 5 ods. 1 smernice 2002/58 členské štáty zakážu najmä počúvanie, odpočúvanie, uchovávanie a iné druhy narušovania alebo dohľadu nad správami a príslušnými prevádzkovými dátami zo strany iných osôb, než sú používatelia bez súhlasu príslušných používateľov, pokiaľ to nie je zákonne oprávnené v súlade s článkom 15 ods. 1 tejto smernice. Napokon podľa článku 6 ods. 1 uvedenej smernice sa musia údaje o prenose dát týkajúce sa účastníkov a používateľov, spracúvané a uložené poskytovateľom verejnej komunikačnej siete alebo verejne dostupnej elektronickej komunikačnej služby, vymazať alebo zanonymniť, ak už naďalej nie sú potrebné na účely prenosu správy, bez ohľadu najmä na článok 15 ods. 1 tej istej smernice.

116 Uvedený článok 15 ods. 1 ukončuje vymenovanie výnimiek z povinnosti zabezpečiť dôvernosť osobných údajov tým, že výslovne odkazuje na článok 13 ods. 1 smernice 95/46 zodpovedajúci v podstate článku 23 ods. 1 nariadenia 2016/679, ktorý v súčasnosti umožňuje tak právu Únie, ako aj právu členského štátu, ktorému prevádzkovateľ alebo sprostredkovateľ podlieha, aby legislatívnymi opatreniami bol obmedzený rozsah povinnosti zachovávať dôvernosť osobných údajov v sektore elektronických komunikácií, ak takéto obmedzenie rešpektuje podstatu základných práv a slobôd a je nevyhnutným a primeraným opatrením v demokratickej spoločnosti najmä na zabezpečenie ochrany práv a slobôd iných, ako aj vymáhanie občianskoprávnych nárokov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. januára 2008, Promusicae, C-275/06, EU:C:2008:54, bod 53).

117 Okrem toho skutočnosť, že článok 23 ods. 1 písm. j) tohto nariadenia sa teraz výslovne týka výkonu občianskoprávnych nárokov, sa má vykladať tak, že vyjadruje úmysel normotvorcu Únie potvrdiť judikatúru Súdneho dvora, podľa ktorej ochrana vlastníckeho práva a situácie, v ktorých sa autori domáhajú tejto ochrany v rámci občianskoprávneho konania, neboli nikdy vylúčené z pôsobnosti článku 15 ods. 1 smernice 2002/58 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. januára 2008, Promusicae, C-275/06, EU:C:2008:54, bod 53).

118 V dôsledku toho, na to, aby také spracúvanie, akým je zaznamenávania IP adries osôb, ktorých internetové pripojenia boli použité pri nahrávaní segmentov súborov obsahujúcich chránené diela v rámci sietí so vzájomným sprístupňovaním *(peer-to-peer)* na účely podania žiadosti o poskytnutie mien a poštových adries držiteľov týchto IP adries, mohlo byť považované za prípustné v súlade s podmienkami stanovenými v nariadení 2016/679, je potrebné, aby sa predovšetkým overilo, či toto spracúvanie spĺňa podmienky stanovené v smernici 2002/58, ktorá spresňuje základné práva na rešpektovanie súkromného života a ochranu osobných údajov používateľov elektronických komunikačných prostriedkov (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. októbra 2020, La Quadrature du Net a i., C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 109).

119 Keďže v návrhu na začatie prejudiciálneho konania chýbajú spresnenia týkajúce sa právneho základu prístupu spoločnosti Mircom k IP adresám uchovávaným spoločnosťou Telenet, Súdny dvor nie je schopný poskytnúť vnútroštátnemu súdu užitočné usmernenia, pokiaľ ide o otázku, či spracúvanie ako to, ktoré bolo vykonané ako prvé a ktoré spočívalo v zaznamenaní uvedených IP adries, predstavuje vzhľadom na pravidlá stanovené v smernici 2002/58 a podmienku týkajúcu sa zváženia protichodných práv a záujmov porušenie uvedených základných práv. Vnútroštátnemu súdu prináleží vykonať analýzu relevantnej vnútroštátnej právnej úpravy s ohľadom na právo Únie, najmä článkov 5, 6 a 15 smernice 2002/58.

120 V druhom rade, pokiaľ ide o ďalšie spracúvanie uskutočnené spoločnosťou Telenet spočívajúce v identifikácii držiteľov týchto IP adries a v oznámení spoločnosti Mircom mien a poštových adries týchto držiteľov, treba uviesť, že žiadosť v súlade s článkom 8 smernice 2004/48 obmedzujúca sa na oznámenie mien a adries používateľov zapojených do činností porušujúcich práva, je v súlade s cieľom zabezpečiť spravodlivú rovnováhu medzi právom nositeľov autorských práv na informácie a právom na ochranu osobných údajov týchto používateľov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. júla 2020, Constantin Film Verleih, C-264/19, EU:C:2020:542, body 37 a 38, ako aj citovanú judikatúru).

121 Takéto údaje týkajúce sa identity používateľov elektronických komunikačných prostriedkov totiž samy osebe najmä neumožňujú dozvedieť sa dátum, čas, trvanie a adresátov uskutočnených komunikácií, ani miesta, kde k týmto komunikáciám došlo, alebo ich frekvenciu s určitými osobami počas daného obdobia, takže okrem kontaktných údajov týchto používateľov, akými sú ich identita a poštové adresy, neposkytujú žiadnu informáciu o danej komunikácii a v dôsledku toho ani o ich súkromnom živote. Zásah, ktorý predstavuje opatrenie týkajúce sa týchto údajov, tak v zásade nemožno kvalifikovať ako závažný [pozri v tomto zmysle rozsudok z 2. marca 2021, Prokuratuur (Podmienky prístupu k údajom týkajúcim sa elektronických komunikácií), C-746/18, EU:C:2021:152, bod 34 a citovanú judikatúru].

122 Za týchto okolností vo veci samej žiadosť spoločnosti Mircom o informácie predpokladá, že Telenet vykoná porovnanie medzi dynamickými IP adresami zaznamenanými na príkaz spoločnosti Mircom, a tými, ktoré Telenet pridelila uvedeným používateľom a pomocou ktorých sa títo používatelia zapojili do dotknutej siete so vzájomným sprístupňovaním *(peer-to-peer)*.

123 V dôsledku toho, ako vyplýva z judikatúry citovanej v bode 113 tohto rozsudku, takáto žiadosť sa týka spracúvania údajov o prenose dát. Právo na ochranu týchto údajov, ktoré požívajú osoby uvedené v článku 8 ods. 1 smernice 2004/48, je súčasťou základného práva každej osoby na ochranu osobných údajov, ktoré sa jej týkajú, v zmysle zaručenom článkom 8 Charty ako aj nariadením 2016/679, ako ho spresňuje a dopĺňa smernica 2002/58 (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. júla 2015, Coty Germany, C-580/13, EU:C:2015:485, bod 30).

124 Uplatňovanie opatrení stanovených v smernici 2004/48 totiž nemôže mať vplyv na nariadenie 2016/679 a smernicu 2002/58 (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. júla 2015, Coty Germany, C-580/13, EU:C:2015:485, bod 32).

125 V tejto súvislosti Súdny dvor už rozhodol, že článok 8 ods. 3 smernice 2004/48 v spojení s článkom 15 ods. 1 smernice 2002/58 a článkom 7 písm. f) smernice 95/46 síce nebráni tomu, aby členské štáty stanovili povinnosť poskytovať osobné údaje súkromným osobám na účely postihu porušenia autorského práva pred občianskoprávnymi súdmi, avšak týmto štátom neukladá povinnosť, aby takú povinnosť stanovili (pozri v tomto zmysle rozsudky z 19. apríla 2012, Bonnier Audio a i., C-461/10, EU:C:2012:219, bod 55 a citovanú judikatúru, ako aj zo 4. mája 2017, Rīgas satiksme, C-13/16, EU:C:2017:336, bod 34).

126 Treba však konštatovať, že podobne ako článok 7 písm. f) smernice 95/46 ani článok 6 ods. 1 prvý pododsek písm. f) nariadenia 2016/679, ani článok 9 ods. 2 písm. f) tohto nariadenia – hoci sú priamo uplatniteľné v každom členskom štáte na základe článku 288 druhého odseku ZFEÚ – neobsahujú povinnosť zaväzujúcu tretiu osobu, akou je poskytovateľ internetového pripojenia, oznámiť osobné údaje súkromným osobám ako príjemcom v zmysle článku 4 ods. 9 tohto nariadenia na účely postihu porušenia autorského práva pred občianskoprávnymi súdmi, ale upravujú len otázku zákonnosti spracúvania samotným prevádzkovateľom alebo treťou osobou v zmysle článku 4 ods. 10 daného nariadenia.

127 Poskytovateľovi internetového pripojenia, akým je Telenet, tak môže byť uložená povinnosť vykonať takéto oznámenie len na základe opatrenia uvedeného v článku 15 ods. 1 smernice 2002/58, ktoré obmedzuje rozsah práv a povinností stanovených najmä v článkoch 5 a 6 tejto smernice.

128 Keďže návrh na začatie prejudiciálneho konania neobsahuje v tejto súvislosti žiadnu informáciu, vnútroštátny súd bude musieť overiť právny základ tak toho, či si Telenet uchováva IP adresy, ktorých oznámenie požaduje Mircom, ako aj prípadný prístup spoločnosti Mircom k týmto adresám.

129 V súlade s článkom 6 ods. 1 a 2 smernice 2002/58 sa uchovávanie IP adries poskytovateľmi elektronických komunikačných služieb po uplynutí obdobia, na ktoré sú tieto údaje pridelené, totiž v zásade nejaví na účely fakturácie za príslušné služby ako potrebné, takže odhaľovanie porušení

spáchaných online sa preto môže ukázať ako nemožné bez použitia legislatívneho opatrenia na základe článku 15 ods. 1 smernice 2002/58 (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. októbra 2020, La Quadrature du Net a i., C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 154).

130 Ako v podstate uviedol generálny advokát v bode 104 svojich návrhov, ak by sa uchovávanie IP adries na základe takéhoto legislatívneho opatrenia alebo prinajmenšom ich používanie na iné účely než tie, ktoré sa v rozsudku zo 6. októbra 2020, La Quadrature du Net a i. (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791), považujú za prípustné, mali považovať za odporujúce právu Únie, žiadosť o informácie, o ktorú ide vo veci samej, by sa stala bezpredmetnou.

131 Ak by z overení vykonaných vnútroštátnym súdom vyplynulo, že existujú vnútroštátne legislatívne opatrenia v zmysle článku 15 ods. 1 smernice 2002/58, ktoré obmedzujú pôsobnosť pravidiel uvedených v článkoch 5 a 6 tejto smernice a ktoré by sa mohli účinne uplatniť na prejednávaný prípad, a v prípade, že sa na základe výkladových prvkov poskytnutých Súdnym dvorom vo všetkých predchádzajúcich bodoch tohto rozsudku preukáže, že Mircom má aktívnu legitimáciu a že jej žiadosť je dôvodná, primeraná a nie je zneužívajúca, bude potrebné dospieť k záveru, že vyššie uvedené spracúvania sú v zmysle nariadenia 2016/679 zákonné.

132 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba na tretiu a štvrtú otázku odpovedať tak, že článok 6 ods. 1 prvý pododsek písm. f) nariadenia 2016/679 v spojení s článkom 15 ods. 1 smernice 2002/58 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni jednak tomu, aby nositeľ práv duševného vlastníctva, ako aj tretia osoba na jeho príkaz systematicky zaznamenávali IP adresy používateľov siete so vzájomným sprístupňovaním *(peer-to-peer)*, ktorých internetové pripojenia boli údajne použité na činnosti spojené s porušovaním práv, ani oznámeniu mien a poštových adries týchto používateľov danému nositeľovi alebo tretej osobe s cieľom umožniť im podať na občianskoprávny súd žalobu o náhradu škody údajne spôsobenej danými používateľmi, ale len pod podmienkou, že tieto podnety a žiadosti v tomto zmysle, podané uvedeným nositeľom alebo treťou osobou, sú odôvodnené a primerané, nie sú zneužívajúce a majú svoj právny základ vo vnútroštátnom legislatívnom opatrení v zmysle článku 15 ods. 1 smernice 2002/58, ktoré obmedzuje pôsobnosť pravidiel uvedených v článkoch 5 a 6 tejto smernice.

O trovách

133 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (piata komora) rozhodol takto:

1. **Článok 3 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti sa má vykladať v tom zmysle, že sprístupňovaniu verejnosti, ako vyplýva z tohto ustanovenia, zodpovedá nahrávanie, ku ktorému dochádza z koncového zariadenia používateľa siete so vzájomným sprístupňovaním *(peer-to-peer)* do koncových zariadení iných používateľov tejto siete, a to segmentov mediálneho súboru obsahujúceho chránené dielo, ktoré tento používateľ predtým stiahol, hoci sú dané segmenty samy osebe použiteľné až po dosiahnutí určitej miery stiahnutia súboru. Nie je relevantná skutočnosť, že vzhľadom na nastavenia softvéru na vzájomné sprístupňovanie BitTorrent klient dochádza k tomuto nahrávaniu uvedeným softvérom automaticky, keď sa používateľ koncového zariadenia, z ktorého dochádza k uvedenému nahrávaniu, zaregistroval do daného softvéru, pričom dal súhlas s jeho vykonávaním po tom, ako bol riadne informovaný o jeho vlastnostiach.**

2. **Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva sa má vykladať v tom zmysle, že osoba, ktorá je nositeľom určitých práv duševného vlastníctva na základe zmluvy, avšak ich sama nevyužíva, ale len žiada náhradu škody od údajných porušovateľov, môže v zásade využívať opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy stanovené v kapitole II tejto smernice, pokiaľ sa na základe všeobecnej povinnosti uvedenej v článku 3 ods. 2 tejto smernice, ako aj komplexného a podrobného preskúmania nepreukáže, že jej žiadosť je zneužívajúca. Konkrétne, čo sa týka žiadosti o informácie založenej na článku 8 uvedenej smernice, taká žiadosť musí byť tiež zamietnutá, ak je neodôvodnená alebo neprimeraná, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.**

3. **Článok 6 ods. 1 prvý pododsek písm. f) nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES (všeobecné nariadenie o ochrane údajov) v spojení s článkom 15 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/58/ES z 12. júla 2002, týkajúcej sa spracovávania osobných údajov a ochrany súkromia v sektore elektronických komunikácií (smernica o súkromí a elektronických komunikáciách), zmenenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/136/ES z 25. novembra 2009, sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni jednak tomu, aby nositeľ práv duševného vlastníctva, ako aj tretia osoba na jeho príkaz systematicky zaznamenávali IP adresy používateľov siete so vzájomným sprístupňovaním *(peer-to-peer)*, ktorých internetové pripojenia boli údajne použité na činnosti spojené s porušovaním práv, ani oznámeniu mien a poštových adries týchto používateľov danému nositeľovi alebo tretej osobe s cieľom umožniť im podať na občianskoprávny súd žalobu o náhradu škody údajne spôsobenej danými používateľmi, ale len pod podmienkou, že tieto podnety a žiadosti v tomto zmysle, podané uvedeným nositeľom alebo treťou osobou, sú odôvodnené a primerané, nie sú zneužívajúce a majú svoj právny základ vo vnútroštátnom legislatívnom opatrení v zmysle článku 15 ods. 1 smernice 2002/58, zmenenej smernicou 2009/136, ktoré obmedzuje pôsobnosť pravidiel uvedených v článkoch 5 a 6 tejto smernice, v zmenenom znení.**

Podpisy